

L'ESCOLLIT

Som a finals del setembre del 1979, un taxi s'atura i en baixa una persona amb aspecte un pèl desmanegada i es dirigeix directament a la porta de la casa més propera.

Ring, ring... Ring, ring... Ring, ring... Finalment, sembla que algú s'acosta a obrir la porta o almenys això és el que sembla que indica la fressa d'unes passes que s'acosten. La porta s'obre:

—Bon dia, em dic Kaulenas Gordon. Estic citat amb el senyor Balzac.

—Jo sóc el senyor Balzac. Endavant, senyor Gordon.

Qui són aquests dos personatges que tenen una cita a les set del matí en una casa com moltes d'altres en un barri qualsevol de París? Una casa en la qual ningú no pararia ni un sol moment d'atenció, una casa més d'un seguit de cases totalment indiferents?

Kaulenas Gordon és detectiu privat, o almenys ho havia estat, ja que una vida desendregada l'ha portat a ser tan sols un record del seu passat. Ara mateix fa qualsevol tipus de feina que qualsevol, en un acte de temeritat, li pugui oferir. Sense referències i sense diners, l'ètica professional no representa res més que un entrebanc en la seva lluita diària per la supervivència.

És una persona força alta, diria que al voltant d'1,86 i de complexió forta. L'aspecte que presenta, més enllà del físic poc agraciat, és força desagradable. La seva higiene personal, tot i que per a aquesta entrevista ha fet un esforç, no és la més adequada, si el que es vol és donar una imatge de mínima correcció. I de la

seva vestimenta..., diríem que, tot i que sobre gustos no hi ha res escrit, veient-lo estariem d'acord que començaria a ser hora que algú n'escrivís alguna cosa.

Nascut circumstancialment a Lituània (d'aquí ve el seu nom), de pare anglès, la influència de la seva mare àrab en les seves faccions és més que evident. Parla anglès (herència paterna), francès (s'ha criat a França) i àrab (herència materna, igual que la religió islàmica que ha adoptat i alhora oblidat), tots tres amb un accent perfecte.

El seu «centre d'operacions» és una petita oficina a la perifèria de París, en un barri marginal amb una proporció alta d'immigració i en conflicte social permanent. Els seus casos típics són aquells que ningú més no vol, ja que en molts de casos ratllarien la legalitat menys estricta. Aquest nou cas representa per a ell una nova oportunitat d'aixecar el cap, de les moltes que ha malbaratat. D'entrada i només per la petita presa de contacte, tot i que no sembla un cas que el portarà a la fama, sí que semblaria un cas atípic respecte als que ha treballat els darrers anys, un canvi de rumb per tornar a situar-se en el mercat amb unes certes garanties. Això sol ja li insufla nous ànims que finalment aconseguirà capgirar la seva situació i deixar enrere la seva fama de ser poc escrupolós, barroer, sense principis, força incompetent i amb algun problema o un altre amb la beguda, més o menys puntual depenent de qui ho expliqui (si ell o una altra persona). Perquè tots ens entenguem, Kaulenas Gordon és la típica persona a qui no acudiríem mai llevat que fos l'única alternativa possible, i tot i així...

El senyor Balzac és advocat i a primer cop d'ull sembla agradable, vesteix bé però sense grans escarafalls, cabells blancs, cara rodona amb una certa vermillor a les galtes i un lleuger sobrepès, els seus moviments i gestos són elegants, producte sens dubte d'una bona educació, parla pausadament i és terriblement afable, el típic avi que als vespres explica contes a la vora del foc mentre la mainada l'escolta amb un grau d'interès per sobre fins i tot al de la classe de gramàtica que la senyoreta Prost els ofereix cada dia a l'escola pública Marcel Safortier de París.

Tot i que afable i proper en el tracte professional, arguments de pes per guanyar-se el client, en el tracte personal, fora de la feina, és més distant però no per això menys exquisit, amant del protocol i les formes, de moralitat provada i principis indestructibles. Rarament expressa les seves emocions.

No se li coneix vida social i de tant en tant, molt de tant en tant, quan

acudeix a un acte social sempre fa el possible per passar desapercebut, no parla mai de cap cas en què hagi treballat o estigui treballant, els seus temes preferits són la política i la filosofia, sobretot aquesta última. Tot i així, parli del que parli sempre fa anàlisis globals, fredes i distants, cosa que li permet racionalitzar les seves opinions a partir d'una gran objectivitat, a més d'evitar posicionar-se o prendre partit en qualsevol causa. La seva discreció arriba a tals extrems que ningú no coneix el seu equip de futbol preferit. És més, ningú no pot assegurar tan sols si li agrada el futbol.

No mira la televisió ni escolta la ràdio, però sí que té una dèria especial amb els diaris, cada dia en llegeix tants com pot, a vegades fins a vuit, de qualsevol tendència, ja que considera que per emetre una opinió sobre qualsevol tema cal haver-lo estudiat des de totes les òptiques possibles i així ho porta a la pràctica. Li agrada estar tan ben informat com sigui possible.

Com a advocat s'ha dedicat gairebé sempre a casos en què els implicats són persones que no poden assumir els costos del judici que se'ls presenta, només accepta un cas important per aconseguir diners, que llavors invertirà en uns quants judicis en els quals treballa desinteressadament o bé en cas que necessiti cobrir les seves necessitats bàsiques, una situació poc probable, ja que afortunadament per a ell al llarg dels anys ha amassat un cert capital que li permet viure despreocupat de les qüestions crematístiques.

Popularment, el definiríem com «una bona persona».

En fi, dues persones que en principi només tenen en comú no tenir res en comú, ni en el terreny personal ni en el professional. És més, segurament l'un de l'altre es troben a les antípodes.

Tan bon punt entra, en Balzac l'acompanya al que pretén ser un modest saló ple de prestatges farcits de llibres col·locats en un desordre calculadament desorganitzat i el convida a seure en una de les dues butaques que hi ha al voltant d'una petita taula, on ja hi ha preparada una petita safata amb unes quantes pastes entre les quals no podien faltar els croissants, una cafetera que encara treu fum i els estris necessaris per poder prendre un cafè. A en KG (a partir d'ara anomenarem així Kaulenas Gordon) li vindria més de gust un conyac, però el sol fet de pensar que per primera vegada en anys pot tenir un cas decent li fa descartar ràpidament aquesta possibilitat. Aquesta pot ser l'oportunitat que fa tant que espera i no la pensa desaproveitar.

Asseguts tots dos i servit el cafè, el senyor Balzac va per feina:

—Bé, senyor Gordon.

—Si us plau, li prego que em digui Gordon a seques, tothom em diu així.

De fet li agrada més que li diguin KG, però pensa que podria ser una informalitat massa accentuada.

—Com vulgui, Gordon. A mi digui'm Balzac, suposo que es deu estar preguntant què puc voler d'una persona, amb tot el respecte, com vostè, i per això seré directe i franc.

—Sí, li ho prego. No suporto la hipocresia, m'agraden les coses clares.

En KG creu que s'ha anotat un punt però de seguida s'adona que la veritat no sempre és tan agradable.

—M'he informat a fons sobre vostè i podríem considerar que poseeix les principals virtuts que necessita qualsevol persona per fracassar en qualsevol tasca que intenti en la vida.

La cara d'en KG sembla un poema, tan sols fa un minut que han començat a parlar i ja ha quedat descol·locat:

—Llavors no entenc el perquè de la nostra reunió. Està interessat a fracassar?

—No, en absolut, però aquesta manifesta incompetència també li aporta una capacitat innata de passar desapercbut, possiblement seria la darrera persona que algú investigaria a París per saber si està treballant en un cas que exigeixi una certa serietat i discreció.

—Ep, Ja n'hi ha prou! Fa dos minuts que el conec i no fa res més que faltarme al respecte! Sap què? Millor que me'n vagi!

En KG fa el gest d'aixecar-se, està visiblement molest, però en Balzac l'agafa suaument pel canell:

—Si us plau, Gordon, no se'n vagi. Crec que no m'he explicat prou bé i això ha donat peu a la seva interpretació, d'altra banda perfectament lògica. El que li he dit no ha estat amb ànim pejoratiu, però també m'ha de reconèixer que la seva carrera professional no s'ha caracteritzat pel que els francesos ano-

menem *savoir faire*, però és precisament això el que m'ha fet decantar-me per vostè. Com li he dit abans, l'he investigat a fons i crec que és la persona ideal per portar aquest cas, jo confio en vostè.

En KG ha canviat el seu semblant, l'última frase, «jo confio en vostè», l'ha reconfortat fins a límits insospitats, feia molts d'anys que ningú no li ho havia dit, i al cap i a la fi si no confiés en ell no li estaria proposant aquesta feina. Mentrestant, en Balzac continua afalagant-lo:

—Evidentment, no tot és tan perfecte, el meu client no és una persona rica i ens ha calgut buscar algú econòmicament assequible.

—Sí, bé, ja ho entenc, si us plau m'agradaria entrar en matèria, ara mateix. Ha aconseguit intrigar-me.

—Bé doncs, som-hi. La seva tasca serà la protecció d'un testimoni que ha de declarar en un judici en un màxim de vuit mesos (la data encara no està fixada) i fins llavors vostè haurà de ser la seva ombra.

—Un moment! —interromp en KG—. I la policia?

—Pel que sembla, per a ells no és prou important. Ja sap què passa si no tens gaires diners, tenen altres prioritats...

—Si no és gaire important, per què la busquen? Com pot ser que corri perill?

—El seu testimoni podria portar a la presó algú que, si bé ni és molt ric ni té prou poder, sí que està suficientment mancat d'escrúpols per fer qualsevol cosa per evitar d'anar a la presó. Estem parlant d'un cas de violació.

Com més parla en Balzac, més li costa a en KG dissimular la seva curiositat:

—Sí, ho entenc... En un cas així els meus emoluments hauran de ser més alts que els que cobro ara mateix. M'està dient que la meva vida pot córrer un perill greu!

A en KG li ha faltat temps per aprofitar l'ocasió per incrementar-se el sou.

—Escolti'm bé, Gordon, abans de posar preu a la seva vida, una vida que d'altra banda ara mateix val ben poca cosa si tenim en compte que els

seus emoluments avui dia no existeixen... Però no es preocupi: serà justament recompensat.

Salta a la vista que en KG s'ha adonat de la seva errada de càlcul, ha subestimat en Balzac i ha rebut una bona bufetada. El coneix molt més bé del que es pensava, però de seguida rectifica, encara conserva una bona velocitat de reacció, la qual en altres temps el va portar a assolir un cert prestigi a la professió:

—Sí, perdoni. Té tota la raó. Potser que primer parlem del cas i llavors quan en tingui una idea global podrem entrar en qüestions crematístiques.

—Ho celebro, Gordon. Ja sabia jo que era una persona reflexiva i que ens acabariem entenent, com no podria ser d'una altra manera quan dues persones tenen la voluntat inequívoca d'entendre's.

Ara mateix, en KG no s'acaba de trobar còmode en la conversa, ha volgut representar el que no és i resulta que en Balzac ho sap tot sobre ell, cosa que li fa pensar que en realitat tota aquesta parafernàlia no és més que una prova mitjançant la qual en Balzac vol esbrinar si serà capaç de complir les expectatives que ha dipositat en ell. Vaja, que està passant un examen, potser no confia tant en ell com semblava...

—La feina consisteix bàsicament que els propers mesos haurà de conviure amb el testimoni simulant ser una parella. El dia a dia i la convivència amb aquesta dona estaran acotats a unes condicions més que estrictes que haurà de respectar escrupolosament. A partir d'ara li prego que no m'interrompi. Al final podrem comentar tot el que ara li explicaré. Tot està preparat, vostè només haurà de seguir les instruccions i, si sorgís algun imprevist, fer-hi front.

Es presentaran com una parella musulmana. Sí, sí, ja sé de la seva manca de fe i de principis de cap mena, però el seu físic, el domini de l'àrab i la seva abstèmia —Subtilment, en Balzac acaba de prohibir l'alcohol a en KG— l'ajudaran a fer un paper més que convincent, a banda d'evitar que la seva «dona» hagi de fer vida social amb els riscos que això implica. Viuran de manera modesta i decent en llocs on la presència d'immigrants no desperti cap mena de sospita o animadversió, i dic en *llocs*, ja que aproximadament cada mes canviaran d'habitatge, la localització del qual i les instruccions els les farà arribar un membre del nostre equip de seguiment de la manera més inversemblant. Sí, estimat Gordon, tenim un equip de seguiment que vetllarà per la seva seguretat i la de la noia i pel compliment per part seva de les instruccions rebudes.

—Eh...

—No, Gordon, no, les preguntes al final. No tindrà mai contacte físic amb cap component de l'operació excepte el que està tenint amb mi i, si tot va bé, aquest és el primer i últim contacte que tindrem; tan sols en cas de presentar-se una situació excepcional ens tornarem a veure. A cada canvi de domicili li subministrarem diners en efectiu suficients per viure sense penúries i informació bàsica del barri, com ara fleques, carnisseries musulmanes, llocs prohibitivament perillosos, consells de convivència... En fi, un informe exhaustiu del barri que vostè s'haurà d'aprendre de memòria i destruir després. També caldrà que s'apregui un número de telèfon amb el qual es podrà posar en contacte amb mi a qualsevol hora de qualsevol dia només en cas de necessitat extrema, i recalco la paraula *extrema*. Resumint, la seva feina és fer companyia i intentar que passin desapercebuts. Fàcil, oi?

—Per com de fàcil que sembla el cas, trobo que s'han pres moltes molèsties...

—Sí, l'entenc! —talla ràpidament en Balzac—. Vol dir que ens hem gastat molts de diners en una gran infraestructura... És precisament per això que no ens n'han quedat gaires per al guardaespalles, he, he, he! És una broma, no s'ho prengui malament.

En KG torna a quedar descol·locat, no tan sols en Balzac no li ha deixat acabar la frase sinó que a més li ha contestat amb elegància i ironia el que encara no havia preguntat. Molt hàbil. En KG ja té clar que no forma part de la seva tasca valorar l'equilibri del conjunt de la missió, ell n'és una part i només cal que es preocupi de complir-la.

Tot i així, en KG rebufa i es conté. En comença a estar una mica fart, de les brometes d'en Balzac, però no gosa obrir la boca, ja que, si bé físicament és molt superior a en Balzac, en una discussió on la dissertació jugui un paper principal, no hi té res a fer. Vaja, que encara que no ho reconegui en Balzac l'ha impressionat.

—Alguna pregunta?

—Sembla tot molt senzill, tant que sembla sospitosament senzill...

—He, he, he! Vostès, els detectius, sempre sospitant... Més cafè?

—Sí, gràcies.

—O potser... alguna cosa més forta?

—No, gràcies. No bec quan treballo, encara que sigui en un cas tan senzill com aquest. —Per primera vegada en la conversa en KG sembla que ha guanyat una petita i insignificant batalla a través de la ironia—. El que m'agradaria saber és com passarem per una parella sense ser-ho, jo no n'he tinguda mai, d'estable, vull dir, no sé si em sabré comportar com a tal.

—No es preocupi. Si accepta el cas tindrà tres dies per buscar informació de com cal que es comporti amb la seva parella. Fixi's en les seves amistats, miri pel·lícules estil comèdia romàntica... Ja veurà com una vegada posat en el paper tot li sortirà espontàniament, directament del cor... Confio en les seves habilitats. —Una altra vegada la paraula *confio*; a en KG se li posa la pell de gallina cada vegada que en Balzac la pronuncia, fins i tot li vénen ganes d'abraçar-lo—. I sobre les particularitats de cada veïnat, com li he dit abans, ja rebrà informació completa de tot el que pugui necessitar i cal que s'ho aprengui ràpidament. Un mes no dona per a tant, i qualsevol petita errada pot portar la missió al fracàs i jo no estic disposat que això passi si ho puc evitar. I de l'escrupolositat amb què vostè segueixi els nostres «consells» en depèn. De manera que li prego que no doni res per sabut i que a cada canvi de domicili llegeixi atentament i reflexioni sobre els nostres, diguem-ne, suggeriments en el dia a dia. Pensi que la informació que li estic proporcionant no fa res més que facilitar-li la missió... No! No cal que em doni les gràcies, crec que només compleixo amb el meu deure.

—Una vegada més la seva ironia m'ha vençut. Sap? Començo a apreciar l'excel·lent tasca que ha fet i està fent, tot i que els afalacs d'una persona com jo el puguin deixar força indiferent.

—He, he, he. No, ans al contrari, tinc en molta estima la valoració de la meva feina que en pugui fer una persona de la seva experiència. A més, jo estic descobrint en vostè una persona que no m'esperava i m'està reconfortant, i jo, a diferència de vostè, sí que emeto judicis fonamentats i racionals.

He, he, he! Tots dos esclaten a riure, qualsevol diria que són amics de tota la vida.

—Per cert, aquesta noia té nom?

—Esperança, aquest és el seu nom i així s'adreçarà a ella. I ara que en

parlem, no cal comentar-li que no respondrà a cap pregunta sobre el cas, si així fos m'hauria d'encarregar, molt a desgrat meu, de tornar-lo al lloc d'on prové. Ah!, i abans que m'ho pregunti, l'Esperança està al corrent de tot el que cal saber per actuar com a musulmana i el mateix de com ho ha de fer vostè. Per tant, aquesta és una de les coses que caldrà que vagi aprenent sobre la marxa, no tenim més temps.

—Portarà vel... o burca?

—Burca, no, amb el vel n'hi ha més que suficient, i roba estil occidental. La cara amagada sota el vel, és a dir, una persona físicament difícil de reconèixer. Només vostè i jo coneixerem la cara de l'Esperança amb detall, la resta de l'equip no l'ha vista mai i el seu contacte visual serà des de la distància i tan sols el que el vel permeti veure. Però no es preocupi per aquest tema: puntualment li proporcionarem tota la roba que necessiti i de l'estil més adequat per a cada ocasió.

—M'ha de preocupar la «resta de l'equip»? Ells sí que em reconeixeran.

—Estimat Gordon, no es preocupi. Són professionals de primer nivell. A més, ara que ja som amics, més que mai procuraré que la «resta de l'equip» no cometi la més mínima errada. Vull tenir la consciència tranquil·la; si li passés qualsevol cosa per una negligència de part meva, no ho suportaria.

—Si cal que ens fem passar per una parella musulmana caldrà parlar en àrab, jo ja el sé. —La seva mare li va ensenyar des de petit—. I l'Esperança?

—No es preocupi per això. Ella el domina perfectament, amb un lleuger accent francès, una cosa fins a un cert punt normal vivint a París, no li sembla? Sap? Tinc la sensació que a cada instant està més i més interessat en el cas, les seves preguntes així ho acrediten, no me n'esperava gairebé cap tractant-se d'un cas tan senzill.

—Sí, jo tampoc, però hauria de saber que a una persona amb el meu currículum li costa molt de tenir les coses clares.

—He, he, he. Bé, Gordon, què li sembla si parlem de diners? I una vegada tractat aquest punt podríem quedar per demà mateix a la mateixa hora, si vostè decideix finalment acceptar el cas. I així, sortint d'aquí ja podrien, vostè i l'Esperança, anar directament cap al seu nou domicili. Li sembla bé?

—I els tres dies que tenia per preparar-me?

—Senyor Gordon, després d'aquesta xerrada estic plenament convençut que no li calen. Vaja, que podria començar ara mateix sense cap mena de problema. Respecte als seus honoraris, sóc conscient de la seva tarifa habitual

—Ja m'ho esperava. De fet, si no l'hagués sabuda m'hauria decebut profundament.

—Vostè cobra habitualment 200 francs diaris més despeses, cosa que representaria uns 6.000 francs mensuals, despeses a banda, perquè com ja li he indicat anteriorment estaran totes cobertes. Jo li ofereixo 150 francs diaris.

—Ep! Això és poc per jugar-me la vida!

—Si us plau, Gordon, no es posi dramàtic i deixi'm acabar. En el moment que acabi la missió, si ha tingut èxit cobrarà un plus igual a tot el que hagi cobrat fins a aquell moment. És a dir, si la missió té èxit li ofereixo 300 francs al dia... I si no en té, molt em temo que els diners no li solucionaran ben bé res. Això sí, l'enterrament anirà a càrrec nostre, és el mínim que puc fer... De tota manera, si malgrat fracassar vostè en surt amb vida cobrarà els 150 francs estipulats per dia. Tinc el costum de pagar bé per la feina ben feta; per la mal feta no necessito ningú. Què li sembla? Penso que és una oferta més que bona, o no?

—Potser sí. Suposo que a l'hora de fer-la haurà valorat el fet que no vaig precisament sobrat de diners. En fi, necessito pensar-m'ho. Com deu comprendre, hi ha moltes coses a valorar i molt poc temps per considerar-les.

—Miri, Gordon, ara mateix dubto que estigui en condicions de refusar una oferta així, però entenc que s'ho vulgui rumiar. Per tant, com hem dit abans, quedem demà a la mateixa hora. Si li interessa vingui amb la maleta feta, ja que no caldrà que torni a casa seva. Quan surti d'aquesta casa ho farà com un home feliçment casat, he, he, he...

—Bé, d'acord. Ja ens veurem demà, si no hi ha cap contratemps. I si us plau, cuidi'm la xicota. Per cert, respecte a la meva roba, la talla... Sí, és clar, ja la saben, quina pregunta més sobrerera. En fi, fins demà, ha estat un plaer.

—Igualment, l'esperaré amb delit.

En KG marxa sabent que l'endemà serà allà. Com ha dit en Balzac, no està en condicions de refusar una oferta i aquesta és una bona oferta malgrat que a en KG hi ha alguna cosa que no li fa el pes, però no sap ben bé el què.

Ring, ring... Ring, ring... Ring, ring...

—Endavant, Gordon, l'estava esperant. La porta és oberta.

—Bon dia. Deixo la maleta a l'entrada?

—Vostè mateix, com si fos a casa meva.

En KG porta una única maleta no gaire grossa ni tampoc gaire nova. Sent sincers, diríem que és l'única que té o potser li han deixada. El que és segur són els anys que fa que no veia el sol, de color marró, totalment quadrada, de cuir gruixut alhora que molt gastat, pols a banda. S'endinsa a la saleta i, com no podia ser d'una altra manera, en Balzac ja hi té la cafetera a punt, com també unes quantes pastes per acompanyar, entre les quals els croissants com sempre tenen un paper preponderant. En KG s'asseu i se serveix el cafè alhora que assaboreix una pasta, concretament de crema i pasta de full amb una petita cirera confitada al mig, una d'aquelles pastes que entren pels ulls i, tot i que potser no tenen res d' excepcional, la seva sola presència ja ho compensa.

Sent fressa a l'habitació del costat i una conversa en veu baixa, tan baixa que l'única cosa que treu en clar és que es tracta d'en Balzac i d'una noia, l'Esperança, sens dubte.

Passen uns quants minuts. en KG sembla que es posa nerviós o potser és tan sols ansietat. De sobte s'obre una porta i apareixen tots dos:

—Bon dia, Gordon, li presento l'Esperança.

—Hola, Esperança, és un plaer.

—Igualment.

L'Esperança va sense vel, pell morena i amb els cabells negres llargs i llisos, vint anys i escaig, prou maca però no espectacular com per cridar l'atenció. Pel físic podria passar perfectament per àrab o potser índia, abaixa la mirada com vergonyosa. És normal, acaba de conèixer la persona a les mans de la qual posarà la seva vida. No és una situació habitual i la seva discreció no l'ajuda precisament en una situació com aquesta.

—Bé, jo us deixo un moment perquè parleu de les vostres coses. Es veu d'una hora lluny que esteu enamorats... Que n'és de maco, l'amor.

Ni en situacions així en Balzac perd la seva ironia, que d'altra banda ajuda i molt a treure ferro a les situacions més delicades, minimitza la importància de qualsevol fet, ajuda a veure-ho tot molt més fàcil i aporta unes gotes d'humor, que sempre van bé.

En KG i l'Esperança estan asseguts. Es nota que estan nerviosos i que no saben què dir-se. Després d'uns instants d'incertesa, en KG fa el típic comentari de quan no saps què dir però sí que saps que cal dir alguna cosa:

—Què, fa bon temps avui, eh?

En sentir això, el rostre de l'Esperança apunta un somriure:

—Tranquil, senyor Gordon.

—Esperança, si us plau, si hem de ser marit i muller ens haurem de tu-tejar, no? En fi, no tinc experiència en aquest camp, però veig que és el que fa tothom.

—Sí, i tant! Com t'haig de dir?

—Gordon, Gordon a seques.

—A mi ja em va bé Esperança. Què et sembla si anem per feina? No tenim gaire temps i ja ens anirem coneixent sobre la marxa. Tampoc no cal parlar de res personal, ja que com bé saps no hem d'entrar en aquests temes, és estrictament prohibit. Potser sí que acabarem parlant del temps.

En KG queda astorat de la diligència que mostra l'Esperança. En aquest moment apareix en Balzac amb un gran sobre a la mà:

—No voldria pas trencar aquest moment màgic, però a fora els espera un cotxe que els portarà a la seva nova llar i en aquest sobre hi ha les instruccions i els diners necessaris per al bon compliment de la missió. Apa, apa!, no el facin esperar i... bon viatge de noces!

Mentre puguen al cotxe, en Balzac tanca la porta i s'hi recolza d'esquenes mirant fixament una curiosa làmpada que hi ha al sostre. La seva cara reflecteix el seu nerviosisme per la missió que ara comença; tot i les precaucions que ha pres, mai no són poques. Mentrestant, sent el soroll del cotxe com s'allunya, el so es torna cada instant més dèbil fins a arribar al silenci més absolut.